

Pan Vladimír Šedlbauer

se narodil 29. ledna 1944 ve Chvalšovicích č. p. 2, kde se odjakživa říkalo „U Naušů“. Naušovi bydleli v domě několik generací. Pak se k nim přičlenil Vladimírův pradědeček Šedlbauer a od té doby tady žije už čtvrté pokolení jeho rodiny. Nicméně „U Naušů“ se tu říká „po chalupě“ dodneška.

Tehdy to byla stará chalupa. Největší místnost „sence“ sloužila jako kuchyně a obývací pokoj dohromady. Vedle byla komora, něco jako dnes ložnice, a tam jsem se narodil. Ta chalupa už nestojí. V 60. roce, to mi bylo 16 let, jsme ji s otcem zbourali a na jejím místě postavili novou. Naši pořád stavbu plánovali, plánovali, měli už nakoupený materiál, a nakonec jsem všechno uspíšil já. To bylo tak: učitel Kozák se dozvěděl, že mě nevzali na zetéšku do Klatov, na kterou mě nutili hlavně učitelé. Jenže JZD mi nedalo doporučení. Řekl mi, ať to zkusím v Březnici. Na pohovor jsem byl připravený, ale musel jsem se rozhodnout, jestli škola nebo stavba. Zvítězila stavba. Otec se divil, když jsem začal bourat, ale nezbylo mu, než během čtrnácti dnů vyřídit všechna povolení a začít stavět. Po vojně jsme dodělávali hořejšek, kde teď bydlí mladší syn. Sestra Marie se

na stavbě taky podílela. Je o rok mladší než já, ale nejmladší z nás, Václav, byl tehdy moc malý. Narodil se v roce 1956.

Poslední rekonstrukce domu, práce syna Dušana

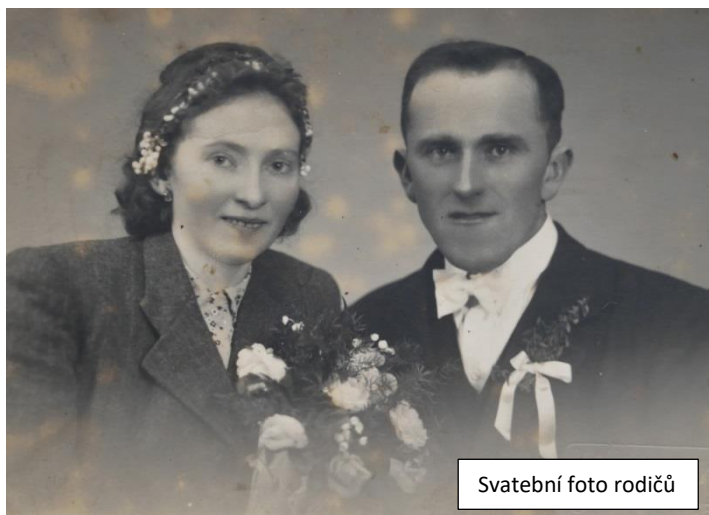
Zedničina mě vždycky lákala. Dělal jsem se zedníky už před vyučením, pomáhal jim a přitom se hodně naučil. Pro JZD Kunkovice –

Chvalšovice jsme stavěli kravín, silážní jámu, mostní váhu, dělali rekonstrukce prasečáku a teletník v Kunkovicích. Teprve dálkově jsem se vyučil zedníkem v učilišti v Sušici. Pak jsem deset let jezdil v JZD s traktorem, a tak si musel dodělat výuční list i jako traktorista mechanizátor. Zkoušky jsem skládal v Horažďovicích.

Sestra Marie se později provdala do Železné Rudy za Františka Ašku. Jsou tam doted'. Mají dva syny a dvě vnoučata. Pracovala jako řadová kuchařka, pak jako vedoucí kuchařka. Vařila v mateřské školce v Rudě, v penzionu a taky osm let v Německu. Ted' je v důchodu. Voláme si každý týden a navštěvujeme se. Brácha má taky dvě děti, dceru už vdanou a ještě svobodného syna. Od dcery má dvě vnoučata. Žije v Klatovech a užívá si důchodu. Rodiče mu kdysi koupili domeček nad námi č. p. 14, a tak sem jezdí na víkendy a často se vídáme. Ten domeček je vlastně vejminkářský a původně patřil k naší chalupě. Pak řízením osudu propadl státu a od něj

Bratrův domek

ho rodiče koupili. Bývala v něm jedna velká cimra a v ní jediná televize ve vsi. Chodila tam celá ves.

Povězte mi něco o rodičích a prarodičích.

Tatínek se jmenoval Václav (narozen 1908

ve Chvalšovicích), absolvoval hospodářskou školu v Klatovech. Jako soukromý zemědělec se živil do roku 1957, pak pracoval ve funkci agronoma a technika rostlinné výroby v JZD Chvalšovice. Byl nadšeným muzikantem, hrál na několik nástrojů: housle, violu, baskřídlovku a trombon. Učil se hrát u svého bratra, a pak ještě u kapelníka Koláře z Čachrova. S ním hrál v kapele od svých čtrnácti let až do roku 1983. Hrál i v jiných kapelách, pak už jen na pohřbech, do svých pětasedmdesáti. Zemřel o rok později. Maminka, Eleonora Michálková, pocházela ze Stojanovic. Tatínek ji oslovoval Lenčo. Brali se v lednu 1943. Měli se rádi a nás děti taky. Maminka se nás zastávala, tatínek byl přísný, ale spravedlivý. Nejdříve byla s námi doma, pak pracovala na hospodářství a potom v JZD v živočišné výrobě. Dožila se 85 let.

Prarodiče mi zemřeli poměrně brzy. Dědu si vůbec nepamatuju, zemřel na Silvestra, rok před mým narozením. A babička, když mi bylo 8 let. Ale na ni se pamatuju dobře, protože nás pomáhala vychovávat a byla hodná. Žila s námi ve společné domácnosti,

bydlela v sednici.

Václav Bejvl: Staré chalupy ve Chvalšovicích

Dětství a mládí jsem měl hezké. Sice jsme se sestrou hodně pracovali, ale byli jsme spokojení. Jako kluk jsem měl sem tam průšvih, třeba když jsem měl pást naše krávy, a šel raději s Jirkou Hosnedlem pást ty jejich. Za to jsem od tatínka dostal výprask. Nebo když naši sušili seno a šli ho složit do kup. Já měl zapráhnout voly a seno svézt. Jenže jsem na to zapomněl a šel se koupat na ves.

S Jirkou Hosnedlem a jeho bráchou Vaškem jsem hodně kamarádil, bydleli taky ve Chvalšovicích.

Náves ve Chvalšovicích v době Vladimírova dětství a mládí

S Jirkou se teď zase vidíme častěji, jezdíme společně na zábavy a koncerty dechovek.

Zdělil jste po tatínkovi hudební talent?

Muziku jsem měl vždycky rád. Učil jsem se hrát na baskřídlovku, když jsem byl dva roky v Bezděkově na internátě zemědělků. Do Klatov jsem jezdil do hudební školy. Celý život na to nebyl čas, ale teď v důchodu hraju s partou, říkáme si „Šumaři“. Zvou si nás na různé oslavy, narozeniny nebo srazy pětépáků nebo důchodců.

S budoucí manželkou jsem se seznámil taky při muzice, na bále ve Chvalšovicích. Anička se tehdy jmenovala Matějková a oba jsme byli hodně mladí. Jí bylo osmnáct a mně necelých třiadvacet. Asi po roce jsme se vzali. Pocházela z Bělé nad Radbůzou. Jako malá se s matkou přestěhovala do Čachrova do domku vedle staré roubenky. Vyučila se v Sušici sikařkou, dělala to rok, než jsme se vzali. Trochu jsem ji s tím zlobil, proč sirky musíme kupovat... Pak až do důchodu pracovala v JZD. Měli jsme spolu tři děti.

Muzikantská partička „Šumaři“- uprostřed pan Vladimír, vpravo autor obrazů Václav Bejvl

Dcera Jitka
vystudovala
ekonomku a dělala
účetní. Byla moc
šikovná na ruční
práce. Jednou,
když jela ze školy
z Domažlic, tak
cestou upletla šálu.

Syn Láďa se synovcem Patrikem a neteří Nikolou

Vyšívala ubrusy a měla věci na výstavách. Za provdání byla Zámečnicková a bydlela v Poběžovicích. Když jí bylo třicet jedna let, tragicky zahynula při autohavárii. S mužem a malým synem Patrikem jeli do Švýcarska na závody kol. Její muž je Mistr republiky v bikrosu. Tehdy, stalo se to v Německu, řídil, a asi za jízdy usnul. Naboural do kamiónu. Jitka to nepřežila. Patrika odvezli do Norimberka s podezřením na vnitřní zranění a její manžel vyvázl bez úrazu. Co se stalo, nám tehdy řekla švagrová z Klatov. Nespali jsme kolik nocí. Po dceři zůstaly dvě děti, Patrikovi bylo sedm a Nikole čtyři. Brali jsme si je na prázdniny, když to šlo. Oba dva pak odešli z Poběžovic, kde mají dům.

Dcera Jitka

Patrikovi je teď dvacet osm, je vyučený automechanik a jezdí u nějaké firmy. Má přítelkyni a žijí spolu v Domažlicích. Nikole je dvacet čtyři a má tříletou holčičku. Dala jí jméno po babičce Jitka. S přítelem bydlí v novém domě v Horšovském Týně. Dům splácejí, a tak už chodí do práce. Vystudovala sice ekonomku, ale

potřebují peníze, a proto dělá číšníci. Je na Výhledech a (Vladimír se směje) obsluhuje v kroji. Ano, stýkáme se. Přijedou tak dvakrát až třikrát do roka.

V roce 1971 se narodil starší syn Vladimír. Vyučil se truhlářem. Je OSVČ a dělá pro tesařskou firmu. S manželkou Miloslavou mají dva kluky: Vojtu (8) a Honzíka (5). Postavili si dům v Čachrově

Starší syn Láďa s rodinou

na místě, kde původně stály dva domky: roubenka a zděný domek. V něm kdysi žila moje manželka s matkou. O tom jsem už mluvil na začátku. Tchýně pak dožila u nás. Roubenku rozebrali pracovníci z muzea a přenesli ji do skanzenu v Chanovicích. Tam dělá parádu. Láďa za ni dostal Avii dříví na pálení...Láďa dělá starostu hasičů ve Chvalšovicích.

Mladší Dušan, mladí mu říkají Dušička, je ročník 1979. Bydlíme spolu, on s manželkou a vyženěným synem v podkroví. Dům jsme mu

Anna Šedlbauerová zamlada se svou matkou u původního domu v Čachrově

darovali. Je vyučený zedníkem, ale dělá všechno: dlažby, sádkarton, elektriku. Je samá práce. (To můžu dosvědčit. Dělal u nás v domě sádkarton a dlažbu. Je moc šikovný a rychlý jako vítr.) U hasičů není, ale je v obecním zastupitelstvu v Čachrově.

A vy jste v SDH?

Od roku šedesát jedna. Ted' jako řadový hasič, ale třicet šest let jsem dělal jednatele.

Jaké máte koníčky?

Pořád je co dělat. Už jsem se zařekl, že se zedničinou končím, ale znáte to. Dělán taky se dřevem, na zahradě a pěstuju brambory pro celou rodinu.

Kapela Kuzovská zoufalka a Vladimír s baskřídlovkou

A jaké je vaše přání, Vladimíre?

Nechci být na obtíž. Až to přijde, ať to se mnou sekne. Směje se, ale zvažní. Hlavně aby byl Lád'a v pořádku.

Sedíme proti sobě a říkáám si, že pracovití synové mají být po kom. Tenhle drobný muž musel ve svých jedenácti, dvanácti letech nakrmit dvacet kusů dobytka a chodit s voly svážet seno. Mám jedenáctiletého vnuka a nedovedu si ho při takové těžké práci vůbec představit. Dříve děti od útlého dětství tvrdě pracovaly, a přesto byly spokojené. Vladimír na své dětství, i když bylo mnohem kratší než u dnešních dětí, vzpomíná rád a s vděkem.

Rodné Chvalšovice v létě a na podzim
v obrazech Václava Bejvly z Javorné

